

Kuriosa inom släkterna Hjelm och Leindahl

I Fädrens Spår För Framtids Kunskap

Claes Hjelm
Brottby, Vallentuna
april 2016
clhj@outlook.com

I Fäders Spår För Framtids Segrar

Gustav Vasa talar till dalkarlarna
målning av Johan Gustav Sandberg

Kuriosa

Kuriosa är information som inte är den viktigaste men ändå är nerskriven. En lättare översättning är övrig information.

Här finns några olika kuriosa jag hitta i samband med min släktforsning. Det kan vara allt möjligt, människor, företeleser, platser som jag stött på under åren.

I detta dokument har jag försökt att sammanfatta några av dessa kuriositeter.

Innehåll

Kuriosa.....	3
Innehåll.....	4
De fyra älvdalingarna.....	5
Det stora oväsendet – Häxprocesserna i Dalarna	6
Den stora ofreden 1713 – 1721	9
Margitas Jon Olsson – Kunglig ciceron och jägare	11
Frans Gustav Gutke – Ångbåtskapten på ”Tuppen”	13
Antavla för Lassas Anders Olsson – Kusin till John Elfdahl.....	15

De fyra älvdalingarna

 <p>Bol-Michel Persson Grubb</p> <ul style="list-style-type: none"> • Född i Loka, Bolet • Soldat • Född 1660 	 <p>Elfdahls-Matts Michelsson</p> <ul style="list-style-type: none"> • Son till Bol-Michel Persson • Född i Loka by • Född 1690 	 <p>Elfdahls-Per Mattsson</p> <ul style="list-style-type: none"> • Farfars farfar till John Elfdahl i Gärdebyn • Född i Loka by • Född 1723 	 <p>Per Michelsson</p> <ul style="list-style-type: none"> • Urfader från Loka by • Boende i Loka, Bolet • Född 1612
--	--	---	--

Förklaringar till bilderna

1. Bol-Michel Persson-Grubb, född 1660 i Älvdalen, son till urfadern Per Michelsson.
2. Elfdahls-Matts Michelsson, född 1690 i Älvdalen, den person som kom att bilda Elfdahlsgården i Backa, Rättvik och far till Elfdahls-Per Mattsson.
3. Elfdahls-Per Mattson, född 1723 i Rättvik övertar Elfdahlsgården i Backa efter sin far, han får bland annat sönerna Anders Persson-Lärka, soldat, Anders kommer att överta Elfdahlsgården i Backa.
4. Per Michelsson, - Urfadern -, så långt det gått att spåra född 1612.

Det stora oväsendet – Häxprocesserna i Dalarna

Det stora oväsendet eller Det stora blåkullabullret var en masshysteri som under åtta år av Karl XI:s regeringstid, mellan 1668 och 1676, förorsakade en stor mängd häxprocesser i Sverige. Det ledde till nästan 300 människors död innan det stoppades. Det var under denna tid som majoriteten av Sveriges häxprocesser hölls. Av de omkring fyrahundra personer som avrättades för trolldom i Sverige mellan 1492 och 1704, avrättades omkring trehundra mellan 1668 och 1676.

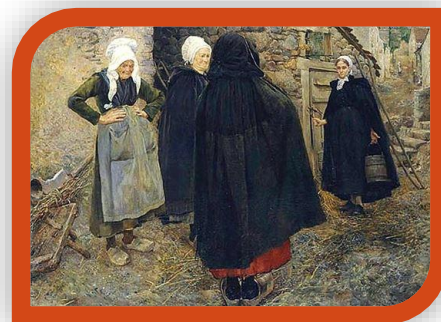

Häxbränning i Amsterdam, Holland

Efter 1676 började domstolarna i ökad utsträckning avvisa trolldomsmålen, och fällande domar försvann i Sverige efter 1704. År 1704 avrättades Anna Eriksdotter i Eskilstuna och hon var den sista person som avrättades för häxeri i Sverige. Den sista lagliga häxprocessen i Sverige, Häxprocessen i Ål, ägde rum 1757 mot några kvinnor och män i Dalarna, men denna process ogiltigförklarades och ledde inte till några domar. Först 1779 avskaffades straffet för trolldom i lagboken även om straff för "Satanspakt" kunde utdelas men inte med dödsdom.

Processen

Med undantag för Bohuslän, så följde häxprocesserna samma mönster. Anklagelsen handlade i regel om att barn hade bortförts till Djävulen och Blåkulla. Ryktet om att häxor kidnappade barn till Blåkulla spred sig från bygd till bygd. De vuxna utpekades av barn, ibland av kringvandrande tiggarbarn, oftast pojkar, som kallades visgossar och som fick mat av föräldrar som, oroliga av ryktet, fick dem att peka ut personer de ska ha sett i Blåkulla.

Byskvaller i en dalaby

De misstänkta arresterades, ställdes inför rätta och förhördes. Tortyr användes inte regelmässigt; det tycks ha varit en slump var och när tortyr skedde, några klara regler för detta tycks inte ha funnits, och användningen varierade från fall till fall. De anklagade ombads att peka ut andra häxor. De som hade rykte om sig att syssla med trolldom blev ofta först utpekade, men allt eftersom processen fortgick, kunde vem som helst pekas ut. Trolldomskommissioner utsågs av Stockholm på begäran av de olika landskapen för att handha fallen.

Det var vanligt att ett mycket stort antal ställdes inför rätta i början; den lokala domstolen kunde också avkalla ett stort antal dödsstraff, men i slutändan omvandlades de flesta dödsdomar till "mildare" straff av hovrätten. Ett typexempel är Ockelbo; 69 ställdes inför rätta, 35 dömdes till döden (de som erkänt skulle slippa

brännas, få nattvarden och begravas på kyrkogården), 23 fick ris, gatlopp och kyrkoplikt, medan 11 friades eller ställdes under "Guds dom" - av detta upphävde guvernör Sparre dödsdomarna över de 21 som inte bekänt.

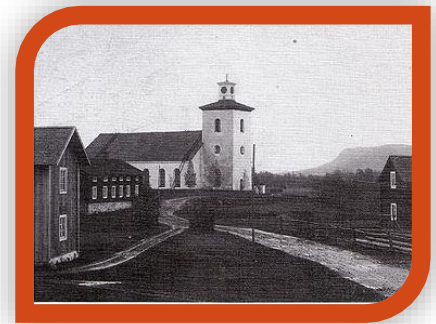
Ett stort antal personer dömdes till straff som piskning, kyrkostraff, gatlopp och liknande. Även en minoritet män ställdes inför rätta, men de frikändes oftare, och fick, om de dömdes skyldiga, oftast andra straff än dödsstraff. De barn som förts till Blåkulla och vittnade fick som regel kyrkotukt. I jämförelse med övriga Europa, och de svenska processerna före 1668, var avrättningsmetoderna milda. Endast en känd person under denna häxjakt, Malin Matsdotter i Stockholm, brändes levande; de övriga halshöggs först.

Dalarna 1668-72

Ryktena från Härjedalen nådde Dalarna, och i juli 1668 inleddes de första förhören av de "beryktade" på uppmaning av oroliga föräldrar, på order av landshövding Duwall. Efter den första avrättningen kungjordes fallet av prästerna i predikstolarna runtom i landskapet, vilket spädde på hysterin. I augusti 1669 utsågs en kommission från Stockholm, som handhade Häxprocessen i Mora. Många av de anklagade satt fängslade i Falun. Det är känt att tortyr användes här. 1670 beslöts att en häxbön skulle hållas i landets kyrkor. I januari 1671 kom en ny kommission.

Häxprocessen i Älvdalen

Fogden över Öster-Dalarna höll i juli 1668 förhör med de misstänkta över "den förskräckliga trolldomshandeln" och förhörde "karlar, hustrur, pigor, goss-och pigebarn" under förhör som redan från början verkar ha innefattat tortyr. Tjugotre personer sattes i häkte i Falun, men han rapporterade dock att trots att de kedjats och satts i kistor under bevakning kunde de fortsätta fara till Blåkulla på boskap tillhörande präster och rika bönder och ställde kvastar i djurens bås under tiden.

Kyrkan i Älvdalen i början på 1900-talet

Anklagelserna handlade om att häxorna skulle ha: **Bolat med Djävulen**, d.v.s. ha haft sexuellt umgänge med honom på Blåkulla. 2. Fört barn till Blåkulla där dessa fick umgås med Djävulen och även ha samlag med demonerna. 3. Allmänt ha fört ett glatt och syndigt liv på Blåkulla. 4. Ha ingått förbund med Djävulen, s.k. pactum cum diabolo, samt 5. Ha sysslat med signeri eller lövjeri, dvs. utövat svartkonst och besvärjelser.”

Då bönderna återkom från slåttern hölls extrating där omkring trettio personer ställdes inför rätta, varav arton dömdes till döden. Gyris Märet Erichsdotter dog i fängelset. Svea Hovrätt upphävde fyra av domarna, eftersom de dömda var barn, fastställde dem över sju som hade erkänt, friade Marit Mattsdotter (18 år), medan de övriga sex, fick villkorlig dödsdom eftersom de inte hade erkänt; det innebar att

om de erkände vid avrättningsplatsen, övertygade av prästerna, skulle de avrättas, annars återföras till fängelset.

De dömda i Älvdalen

Av de som avrättades i Älvdalen 19 maj 1669 var:

1. Knopar Elin Knutsdotter, 70 år.
2. Lok eller Bland-Anna, 70 år.
3. Lasse Persson, (den enda mannen, s.k. trollkarlen), 20 år.
4. Bond Elin, 40 år.
5. Namn okänt, hustru till Jakob Andersson i Östermyckeläng.
6. Gålich's Anna Olsdotter, 17 år.
7. Brita Andersdotter, 17 år.

Fyra av dess fälldes helt på vittnesmål av barn, Elin av sina döttrar (10 och 12 år). Lasse Persson hade angett många eftersom han blev torterad. Brita Andersdotter hade förmåtts erkänna genom att hållas vaken en hel natt då man hela tiden utfrågade henne. Olsdotter hade från början var ett av de så kallade "Barnvittnerna". De femton barn som agerat vittnen piskades för att de varit i Blåkulla, även om de sågs som offer, dödsdomarna kungjordes sedan i predikstolarna, och häxhysterin spreds på så sätt vidare.

Den stora ofreden 1713 – 1721

Stora ofreden (1713-21) är namnet på den ryska ockupationen av Finland under stora nordiska kriget. Erövringen av Finland vidtog efter den ryska segern vid Poltava 1709. Viborgs och Kexholms län erövrades 1710, och detta år drabbades Finland även av pest. Eftersom Karl XII inte var benägen att sluta fred, började man såväl i Ryssland som Danmark planera ett anfall mot det svenska rikets centralort Stockholm. Två anfallsriktningar diskuterades, den ena över s. Sverige, den andra över Finland och Åland. Den förstnämnda prioriterades, men Finland skulle också attackeras.

Ryskt anfall

Ett ryskt anfall mot Finland började i mitten av augusti 1712, men längre än till Kymmene älv kom den ryska armén inte. Här hade den svenska armén en stark ställning och den ryska befälhavaren gav främst av brist på försörjning order om reträtt. Det planerade anfallet från s. Sverige mot Stockholm förverkligades aldrig, och därför blev Peter den store allt mer övertygad om att ett anfall mot den svenska huvudstaden endast kunde ske över Finland. Kampanjen 1712 hade visat att en armé i Finland inte kunde operera och underhållas utan hjälp av den ryska galärflottan.

Belägringen av Helsingfors 1713. Ryskt kopparstick

I det anfall mot Finland som inleddes i maj 1713 spelade galärflottan en stor roll. De ryska infanteristyrkorna transporterades med galärflottan till Finland och landsattes v. om Kymmene älv. Tack vare galärflottans insatser kunde en ockupation av Finland förverkligas. Av avgörande betydelse var att galärflottan sommaren 1714 kunde runda Hangö udd (Rilax). Därmed var en ockupation av Åland och Österbotten möjlig. Galärflottan spelade en stor roll i underhållet av den ryska armén under hela s.

Hela s. och s.v. Finland var ockuperat i slutet av 1713. I början av 1715 var även Österbotten ockuperat och den svenska armén hade retirerat över Torne älv. Kajaneborg kapitulerade dock först 1716.

Ödeläggelse av Österbotten

De flesta tjänstemän och ståndspersoner begav sig på flykt undan fienden, och även förmögnare allmogemän flydde över havet till Sverige. Flykten var framför allt stor bland allmogen i Österbotten. Det hade dels att göra med det nära avståndet, och dels med de ryska härjningarna i landskapet. Österbotten var det område i Finland som blev värst utsatt för ryska härjningar, plundringar och våldsdåd. Orsaken var den att tsar Peter gav order om en ödeläggelse av Österbotten av strategiska skäl. Genom att förhärja landskapet blev det omöjligt för den svenska armén att norrifrån försöka återerövra Finland. Från Österbotten fördes drygt 4 600 civilpersoner i

fångenskap till Ryssland, och kanske upp till 2 000 personer blev mördade eller misshandlade till döds.

Detta kan jämföras med Nyland, där 450 personer råkade i rysk fångenskap och där få civilpersoner fick sätta livet till. I Nyland var det främst trakterna kring Hfrs som råkade ut för ryska plundringar och härjningar. Lindrigast undan kom Egentliga Finland där plundringar förekom i liten utsträckning. Också stora delar av Satakunta och Tavastland klarade sig relativt helskinnade undan ockupationen. Från och med 1715 fick befolkningen i stort leva i fred. Skatter eller s.k. kontributioner erlades för den ryska arméns underhåll.

Nylandsfreden

Fram till sommaren 1717 hade det ryska militärbefälet hand om förvaltningen av Finland. I den v. halvan av Finland infördes 1717 civilförvaltning, medan militärförvaltningen fortsatte i de ö. delarna av landet. I spetsen för civilförvaltningen ställdes generalguvernör greve Gustaf Douglas; en f.d. svensk officer som blivit tillfångatagen i slaget vid Poltava. När civilförvaltningen inrättades organiserades även den kyrkliga förvaltningen. I församlingarna hade vanligen åtminstone en präst stannat kvar och kyrkliga förrättningar på sockennivå fortsatte under hela ockupationstiden. Även rättsväsendet organiserades trots brist på kompetenta domare. Mycket ont blod väckte utskrivningen av de s.k. mantalsmännen 1720, då ca 2 000 män utskrevs för tjänstgöring i den ryska armén. S. upphörde genom Nystadsfreden, varefter ockupanterna småningom lämnade landet och flyktingarna samt de deporterade och krigsfångarna kunde återvända.

S. var inte enbart krig och elände. De svåra åren var 1713-14, då framför allt Österbotten blev utsatt för en svår skövling och ödeläggelse. Där kan man tala om en verklig ofred. När civilförvaltningen inrättades blev förhållandena lika dem som hade varit rådande före ockupationen.

Margitas Jon Olsson – Kunglig ciceron, jägare och kusin med, John Elfdahl, Mary Elfdahls (g. Leindahl) pappa

Jon är född den femte oktober 1864 på Margaretagården i Gärdebyn, Rättviks socken

Föräldrar är Margaretas Olof Hansson och Brita Olsdotter

Han hade två syskon, Anders född 1858 och Erik född 1861

Gift med Tysk Kerstin Hansdotter från Backa, Rättvik den 26 december 1892

Tysk Kerstin Hansdotter var född den 13 juni 1864 i Backa No. 61. Föräldrar är Tysk Hans Jonsson och hans hustru Brita Larsdotter

Bodde på Margaretagården åren 1890, 1900 och 1910

Levnadsberättelse

Jon bodde på Margaretagården, hans far Olof Hansson, var bror till Margitas Anna Hansdotter som också på Margaretagården, Jon Olsson var därmed kusin med Jon Persson (John Elfdahl), Margitas Anna Hansdotter och Per Perssons son. Jon Olsson var född redan 1864 som sagt och John Elfdahl, född Jon Persson, 1880.

I boken "Gärdebyn – från bondby till boendeby", omtalas en intervju som Falu Kuriren reporter H. Axelsson gjorde i samband med Jons 80-årsdag 1944.

Jon bodde på en gård vid Skommargatan ovanför Gärdeby handel och förutom sin gård arbetade han som stenarbetare och grundläggare. Stenstolparna och muren vid infarten till Persborg har utförts av Margaretas Jon. Han var också med vid grundläggningen av Siljansborg. Han var också känd för att hitta vattenåder och malmstreck.

Han var en skicklig jägare och sköt sin första älg när han var 15 år, men mest känd är han som ciceron vid utfärder och jakter med den dåvarande kungafamiljen (Gustav V), han finns omtalad på flera ställen i boken "Kungliga besök i Dalarna". Texten under en bild i boken är "Stenhuggaren Margaretas Jon, Rättvik jagade småvilt med den 18-årige Wilhelm vintern 1902, man bodde i kolarkojor och levde på fläsk och kolbullar"

Än idag finns det några som fortfarande minns Margaretas Jon bl. andra Ruth Karis som minns Jon som en lång och ståtlig karl klädd i vadmalskläder, rock och byxor, stora stövlar, skinnväst och en svart hatt med en fjäder i. Han hade alltid en bössa över axeln men jag blev inte rädd honom när han kom till morfar för att prata. Han deltog alltid i älgjakten och jagade även ensam i skogarna runt byn.

Ruth minns sista gången han kom till morfar då gick han med hjälp av två käppar och ena ögat var skadat. Han satte sig tung på en stol och berättade att han blivit "Ruslianare". Så sade han "Och nu du Klockör-Andös, har jag fått löfte om ett evigt liv, Jag skall aldrig dö"

Jon dog den 14 november 1947 på Utby ålderdomshem. Han hade varit änkling sedan 13 september 1922.

Jon Olsson hade bland annat en bror som hette Anders Olsson som kom att kallas Lassas Anders Olsson som gifte sig med Lassas Anna Ersdotter från Lassasgården i Siljansnäs, där han bosatte sig. Han är släkt med Anna Konradsson, gift Wash I Leksand.

Frans Gustav Gutke – Ångbåtskapten på "Tuppen"

Frans var född den femte december 1840 i Fuxerna socken i Älvsborgs län. Han var son till smeden Olof Gutke och hans hustru Augusta Pehrsdotter.

Frans Gustav fick sonen Frans August som var född på Kattgränd 3 i Stockholm den 16 november 1866.

Ång. "Åkers Kanal" vid Brottby.

Ångbåten Åkers Kanal

Frans växer upp i Stockholm närmare bestämt på Sibyllegatan 25. Frans August far Frans Gustav och hans familj kommer till Brottby och Sundby No. 3 1882, antagligen i samband med att Frans Gustav blir kapten på ångfartyget "Åkers kanal" som går i trafik mellan Stockholm-Vaxholm-Brottby.

De bor på flera ställen bland annat på Ticksta i Rö socken, Rimbo Gästgivaregård, Tomta i Rimbo. Sonen August flyttar till Ekebyholm och arbetar som bokhållare där, under denna tid träffar han sin blivande fru Agnes Maria. Frans August och Agnes Maria gifter sig 1898-08-14 i Enköpings-Näs Uppsala län.

Agnes Maria - min mormors syster

Så min mormors syster Agnes Maria gifter sig med sonen till ångbåtskapten Frans Gutke, på ångfartyget "Åkers kanal" som gick i trafik mellan Stockholm-Vaxholm-Brottby åtminstone 1887-1889, men sannolikt längre tid.

Agnes Maria Ekberg

Byggandet av Åkers kanal

Kanalen byggdes 1822-1824. Det var staten som betalade byggnationen. De som grävde var indelta soldater och arbetet skedde i militär regi. Sverige hade nyligen förlorat Finland och staten ville utveckla landet, bättra på kommunikationerna och befärja handel. Trafiken öppnades 1825.

De första tio åren passerade hundra fartyg om året. Behovet av regelbundna förbindelser med Stockholm blev allt större bland ortsborna, och den första passagerarbåten sattes i trafik på 1850-talet. Från 1880-talet var det Ångfartyget Åkers Kanal som gick på rutten Stockholm - Brottby.

Hon kallades i folkmun för Tuppen eftersom hon väckte folk med ångvisslan på sin tur från Brottby tidigt om morgnarna.

Bottentröskeln hindrade genomfart vid Täljö från 900-talet men området vid Gottsundaborgen kan ha fungerat in i medeltiden som omlastningsplats för inlandsgående båtar.

40

35.
Stockholm - Vaxholm - Brottby.
(K. P.)

Ångfartyget Åkers kanal.
Kapten F. G. Gutke.

Tillräggsplats i Stockholm: Vaxholmskanon, vid Brottby: Munk Åkåd.

Från Stockholm. Från Brottby.
Söndag kl. 9,30 m. Skönadag kl. 8,30 m. utrymda
Vaxholm kl. 7,45 och Ekedalen kl.
8,5 m.

Byggor som an- löpas	Sjiljettpris					Tid för passage
	Enkel tur	Tur- och retur	Passage med 140	Passage med 140	Passage med 140	
	Bålög	Frösk	Bålög	Frösk	Bålög	Tim. min.
Grindholmen	0,30	0,45	—	—	—	— 40
Ekedalen (Vaxholm)	—	—	—	—	—	1 —
Vaxholm	—	—	—	—	0,40	1 30
Ytterby	—	0,50	—	—	—	1 35
Margretelund	1,00	0,75	1,25	1,25	—	1 50
Täljö	—	—	—	—	—	2 15
Näs	—	—	—	—	—	2 30
Åkers åsna	1,25	1,00	2,00	1,75	—	3 30
Åkers lön	—	—	—	—	—	3 30
Sjöberg	1,50	1,25	2,25	1,75	—	3 30
Bålög med	—	—	—	—	—	3 35
Bålög med	—	—	—	—	—	3 35
Tottarna kanal	—	—	—	—	—	3 50
Brottby	—	—	—	—	—	4 —

Not. Högålgårer går ångfartyget Åkers kanal i trafiken till olika platser och kan för vidare inlämnad till byn.

Turlista för Åkers kanal

Ångfartyget "Åkers Kanal"

Ångfartyget Åkers kanal vid Lilla Garn. Kopia av vykort poststämplat 1905 ångbåts PKP 2 öre. Ångbåtstrafiken startade 1860 med S/S Åkers Kanal, byggd samma år. 1871 levererades en ny båt med namnet S/S Nya Åkers Kanal, vilken fortfarande existerar som M/S Gurli och kan ibland ses i Nybroviken.

1884 levererades Åkers Kanal från Motala verkstad. Den gick i trafik till nedläggningen 1927. Båten bytte namn till Viken 1938 och användes till 1951. 1955 skars den till skrot. Uppgifter ur Allt om hobby 1992: 8

Antavla för Lassas Anders Olsson – Kusin till John Elfdahl

Generation 1

1. **Olsson, Lassas Anders.** Anders föddes 1858-10-01 i Rättvik, Dalarnas län1a. Han var son till Hansson, Olof och Olsdotter, Brita.

Generation 2

2. Hansson, Olof. Olof föddes 1823-03-16 i Rättvik, Dalarnas län.

Han var son till Olsson, Hans och Hansdotter, Sprängs Anna.

Han gifte sig med Olsdotter, Brita 1845-07-26 i Rättvik, Dalarnas län.

3. Olsdotter, Brita. Brita föddes 1822-02-23 i Mårtanberg Rättvik, Dalarnas län.

Barn till Olsdotter, Brita och Hansson, Olof

i. Olsson, Hans. Hans föddes 1845-09-08 i Stockholm, Stockholms stad.

ii. Olsson, Olaf. Olaf föddes 1849-04-29 i Rättvik, Dalarnas län.

iii. Hansdotter, Anna. Anna föddes 1855-01-17 i Rättvik, Dalarnas län.

iv. Olsson, Anders [1]. Anders föddes 1858-10-01 i Rättvik, Dalarnas län.

v. Olsson, Erik. Erik föddes 1861-09-20 i Rättvik, Dalarnas län.

vi. Olsson, Jon. Jon föddes 1864-10-05 i Rättvik, Dalarnas län.

Mer om Olsdotter, Brita och Hansson, Olof:

Giftermål: 1845-07-26, Rättvik, Dalarnas län. Mårtanberg. Föräldrar är soldaten Olof Olsson Hög i Mårtansberg. Modern Lisbeth Olsdotter 28 år.

Generation 3

4. Olsson, Hans. Hans föddes 1802-07-26 i Rättvik, Dalarnas län.

Han dog 1887-05-09 i Rättvik, Dalarnas län, vid en ålder av 84 år, 9 månader. Han var son till Andersson

Han gifte sig med Hansdotter, Sprängs Anna 1822-02-17 i Rättvik, Dalarnas län.

5. Hansdotter, Sprängs Anna. Anna föddes 1793-03-12 i Rättvik, Dalarnas län.

Barn till Hansdotter, Sprängs Anna och Olsson, Hans

i. Hansson, Olof [2]. Olof föddes 1823-03-16 i Rättvik, Dalarnas län

ii. Hansson, Hans. Hans föddes 1825-09-29 i Rättvik, Dalarnas län. Han dog 1848-05-06 i Lovö, Stockholms län.

iii. Hansson, Anders. Anders föddes 1828-03-30 i Rättvik, Dalarnas län. Han dog 1829-03-30 i Rättvik, Dalarnas län.

iv. Hansson, Anders. Anders föddes 1830-01-24 i Rättvik, Dalarnas län. Han dog 1833-02-03 i Rättvik, Dalarnas län.

v. Hansdotter, Margitas Anna. Margitas Anna föddes 1833-04-20 i Rättvik, Dalarnas län. Hon dog 1906-01-30 i Rättvik, Dalarnas län

vi. Hansson, Anders. Anders föddes 1836-01-08 i Rättvik, Dalarnas län.

Mer om Hansdotter, Sprängs Anna och Olsson, Hans:

Giftermål: 1822-02-17, Rättvik, Dalarnas län. Kyrkan.

Margaretas Hans Olsson i Gärdeby och pigan Sprängs Anna Hansdotter från Altsarbyn gifter sig den 12 februari 1822

Generation 4

8. **Andersson, Olof.** Olof föddes 1770 i Rättvik, Dalarnas län.

Han gifte sig med Hansdotter, Anna 1795-11-29 i Rättvik, Dalarnas län.

9. **Hansdotter, Anna.** Anna föddes 1761-12-27 i Rättvik, Dalarnas län. Hon är dotter

till Hansson, Hans och Ersdotter, Kerstin.

Barn till Hansdotter, Anna och Andersson, Olof

i. Olsson, Hans [4]. Hans föddes 1802-07-26 i Rättvik, Dalarnas län.

Han dog 1887-05-09 i Rättvik, Dalarnas län.

ii. Olsson, Anders. Anders föddes 1797-10-30 i Rättvik, Dalarnas län.

Mer om Hansdotter, Anna och Andersson, Olof:

Giftermål: 1795-11-29, Rättvik, Dalarnas län. Kyrkan. Drängen Olof Andersson från Bäck och pigan Anna Hansdotter från Gärdebyn gifter sig den 29 november 1795 i Rättvi.

I det här sammanhanget betyder det samma sak som när det står löftesman. Det betyder det att Hans Hansson i Gärdebyn gett sitt samtycke till äktenskapet, samt intygat att inga hinder förelåg som han hade kännedom om.